

Veleben buď Bůh a Otec Pán našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději.

1Pt 1,3.

Květen 2017

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 6.5. – Utrpení pro Krista
- 13.5. – Sloužící vůdcové
- 20.5. – Ježíš v Prvním listu Petrově
- 27.5. – Život křesťana

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel sobotní školy	Kázání	Sobotní škola mládeže
6.5.	P.Chára	J.Juřínek	I.Burešová
13.5.	P.Pimek	P.Kostečka	babinec
20.5.	A. Petrovičová	B.Mroček	Z.Pimková
27.5.	P. Kimler	J.Stejskal - VP	Helfštýn

Blahopřání k narozeninám

- 2.5. – Anastázie Kimlerová
- 18.5. – Ladislav Škrla
- 31.5. – Kateřina Fučková

ADRA Klub zdraví informuje

- 11.5. – Tyčinky raw – kolektiv Vitality
- 25.5. – V létě na Krétě – F.Tomanec + K.Tyšerová

Vzpomínka na přespolní

V roce 1974 jsme se přistěhovali do Valašského Meziříčí a chodili zde do sboru. Tehdy byla modlitebna v poschodí. My místní jsme přicházeli do sboru kolem deváté hodiny, no a vždy už tam seděla skupina bratrů a sester tzv. „přespolních“. Netušil jsem, že za rok už budeme do této skupiny patřit i my. Odstěhovali jsme se totiž do Rožnova. A tak jsem začal poznávat lépe i ony přespolní a jejich mnohdy složité cesty do sboru.

Lautnerovi Prostřední Bečva – Adámky. Půl hodiny pěšky na autobus na Zavadilku, odjezd 7.15hod směr Rožnov. Sestra Hrušková, Hutisko – Solanec – Levá Zákopčí. Hodina pěšky na autobus, odjezd 7.30hod směr Rožnov, Měkynovi týmž autobusem z Hutiska. Z Vidče Jančovi se setrou Čechovou, někdy Petřekovi ze Zuberských pasek a nakonec my Rožnovští, sestra Kitzbergerová, Mycháčková a Pimkovi. Všichni společně vlakem směr Valašské Meziříčí, odjezd 8.02hod.

Dodnes si kladu otázku – kde se vzala v těch lidech touha být v sobotu ve sboru? Cesta mnohdy v zimě, ve sněhu, v blátě, vymrzlí, často promočení. Všichni byli ochotni cestě do sboru obětovat i fyzické síly. Co to bylo za motiv? Touha? Být ve sboru, mít společenství. Ne dokonalé společenství lidí, ale společenství s Bohem. Ne naplnění vlastních potřeb a přání, ale trpělivá očekávání na naplnění Božím slovem. Neztratili jsme něco z této touhy po společenství s Bohem? Po naplnění ??

Pavel Pimek

Ohlédnutí za 7.konferencí žen

Ve dnech 7.-9.4.2017 se většina žen našeho sboru zúčastnila sedmé konference žen Moravskoslezského sdružení CASD v Malenovicích. Účasti předcházelo celkem dobrodružné přihlašování, které se odehrálo jedné předchozí noci přesně o půlnoci. Malenovický hotel KAM nás přivítal pošmourným počasím a sněhem pokrytými sjezdovkami, ale to nás nemohlo odradit. Konference s motem „Laskavá slova jsou jako plástev medu, jako balzám na duši, celému tělu lék“ slibovala, že prožijeme kouzelný, inspirativní a laskavý víkend.

Ve velmi příjemném konferenčním sálu v suterénu s výhledem do krajiny nás přivítal vedoucí kazatelského oddělení MSS **Karel Staněk**. Úžasnou průvodkyní celé konference byla velmi milá dáma – **Iveta Halešová**. Akce však nebyla jen o slovu, hodně se i zpívalo.

Vzácným hostem letošní konference byla paní **Hana Pinknerová** – spisovatelka, majitelka knihkupectví, úžasná kuchařka, manželka a maminka, ale hlavně žena nádherná svou duší a svou ženskostí. Celý víkend nám zpříjemnila vyprávěním o svém životě a autorským čtením ze svých knih. Přednes hudbou doprovázela její dcera **Anička Pinknerová**, skvělá kytaristka a hudební manažerka.

Být jako muž účasten konference žen, to se hned tak někomu nepoštěstí. Touto výsadou byl poctěn **Martin Žůrek**, který nám v sobotní Bohem oddělený den posloužil kázáním z Božího slova o moudré ženě Abigail. Jistě mu nejeden náš bratr bude závidět.

Kromě řady čtení a zamyšlení na téma síla slova jsme mohly prožít také meditativní cestu a mnoho zajímavých workshopů. Po celou dobu konference jsme byly neskutečně opečovávány a hýčkány. Před začátkem každého bloku jsme našly na sedadle drobnou sladkost a biblický veršík. Personál hotelu se o nás staral skutečně báječně, jídlo bylo úžasné a žádná z nás v tyto dny štíhlou linii určitě neřešila.

Prožily jsme ukončení soboty po židovském způsobu, mohly jsme si zakoupit některou z knih Hanky Pinknerové a získat i její věnování, chválily jsme Pána mnoha nádhernými písněmi, profesionální fotograf – druhý muž naší konference – nám udělal mnoho krásných fotografií dle našeho přání. Radost nám udělal i prodej krásné keramiky z Katowic. Plny dojmů a díky potřebě popovídat si se všemi přítomnými kamarádkami z jiných sborů jsme chodily spát „až zítra“.

Díky bezpečné atmosféře stejně naladěných žen jsme si setkání užily. Po celou dobu jsme cítily nesmírnou lásku našeho Pána i přítomných kamarádek. Společná zamyšlení nad nejrůznějšími tématy a skupinové modlitby nás posílily a dodaly síly do příštích všedních dnů.

Organizátorům konference patří obrovský dík, a pokud Pán dá – určitě se zúčastníme příští rok zase.

V moci jazyka je život i smrt, kdo ho moudře používá, nasytí se jeho plody.

Příslaví 18,21.

Ivana Burešová

Hana Pinknerová – Podzimní společenství

Vyšli jsme si s manželem na procházku. V podzimním nedělním odpoledni se nám to zdálo jako dobrá příležitost pokochat se barevným listím, nějaké snad i nasbírat, nadýchat se čerstvého vzduchu vonícího už podzimním tlením a o samotě si popovídat. Jinak bychom pravděpodobně ten čas strávili každý u svého počítače, knížky, křížovky nebo sudoku. Venku bylo právě tak krásně, jak to za oknem vypadalo. Brouzdali jsme po cestách v parku závějemí zlatého listí a já jsem si do kytice vybírala jen ty nejkrásněji zbarvené kousky. Vzduch chladně voněl. Pokoušela jsem se soustředit na manželovo politické téma. Byl plný všelijakých myšlenek a názorů, potřeboval vyjádřit své znepokojení a pochybnosti. Když jsem něco

odpověděla, namítl nebo navrhl jiné vysvětlení, většinou se mnou nesouhlasil. Začínalo mně bolet břicho. Hovořit delší dobu pouze o nepříjemných věcech, negativních postojích a špatných vyhlídkách – to mi takové pocity prostě způsobuje. Ale můj drahý jako by toho pořád neměl dost. I ty můj bručouně – říkala jsem si v duchu, co já s tebou budu dělat?

Vzpomněla jsem si, jak jsme si tuhle povídaly s kamarádkami o svých manželech. „Nechala jsem se ostříhat“ vyprávěla Katka. „A to jste měly vidět, co dělal Patrik. Že prý jsem mu slíbil, když jsme se brali, že si pořád nechám dlouhé vlasy. Jenže to mi bylo 23... Po 20 letech a třech dětech přece nemůžu mít stejné vlasy. A prý že důrazně protestuje.“

Všechny jsme si představily plešatého Patrika a Eva to řekla za nás všechny nahlas: „No tak ten zrovna má co říkat!“ Rozesmály jsme se, ale Evička zcela vážně pravila: „Oni ti chlapi vůbec mají zvláštní nároky. Buď chtějí, abychom měly dlouhé vlasy, nebo superštíhlé postavy jako když si nás namlouvali, pak chtějí, abychom se nemalovaly vůbec nebo abychom se malovaly pořád, bez ohledu na to, co si myslíme my.“

Každá jsme si představovaly své vlastní manželské strasti. Žádná z nás už dnes nevypadá jako před dvaceti či třiceti lety. Všechny jsme se nějak změnily. Některé z nás vlasy zřídly, jiné zase její kadeře zešedivěly, jedna má výrazné vrásky v obličeji, druhá

zase trochu přibrála na váze. Ale žádná z nás nevypadá špatně. „Ale holky – oni ti naši Bivojové taky nevypadají jako tehdy!“ řekla Eva. „To jo“ namítla Katka. „Jenže my to neřešíme.“ „No to ne, vzhled mi nepřipadá tak důležitý. Ale to chování!“ zvedla oči ke stropu Evička. Katka procedila: „Taky je ten tvůj chlap tak protivný?“ Všechny jsme zjistily, že naši muži jsou čím dál nemluvnější, ubručenější a nevrlejší. Jako by měli své dny celý měsíc. Všechno je špatně, nic není v pořádku. Jestli muži dají především na vzhled, jak se říká, tak je jasné, že my o sebe musíme dbát. Ale podle těch teorií zase ženy reagují na slova, na tón mluvy, prostě na řeč! A já tedy nemám pocit, že by se ti naši chlapi nějak snažili. Souhlasily jsme s Katkou. Avšak tehdy jsme společně nepřišly na nic - na nic chytrého, čím bychom mohly našim polovičkám nějak pomoci.

A já jsem se nyní nacházela v situaci, kdy bylo nutné, úplně nutné nějak zakročit. Jak mu říct, nebo aspoň naznačit, že takhle působí jako starý

bručoun? A že s takovým protivou mně to na procházce ale vůbec netěší. Zkusila jsem převést řeč na něco konstruktivnějšího. Požádala jsem svého muže, jestli by mi nenahrál nějakou hudbu k meditaci. Zafungovalo to natolik, že přestal bručet. Ale moc jsem si nepomohla. Začal mně vyslychat, na jakém médiu si budu tu hudbu pouštět. Nevěděla jsem. Zeptal se mně, zda aspoň vím, jestli v mém telefonu je slot. „Ráda bych ti odpověděla, ale nevím, co to je.“ řekla jsem po krátkém váhání. „Ještě bych tak věděla, co je to slot. Ale slot? To je nějaká díra?“ Můj muž se rozesmál, objal mně kolem ramen a políbil mně na temeno hlavy. Od tohoto okamžiku se atmosféra naší procházky proměnila. Opravdu jsme si povídali, smáli se a myslím, že to, co bylo mezi námi, bych nazvala společenstvím.

Kresba Jindřiška Mročková

Recept na domácí antiperspirant a deodorant

Smíchejte 15 ml škrobu, 15 ml jedlé sody, asi 10 ml kokosového oleje a pět kapek esenciálního oleje. Kokosový olej můžete rozpustit na vodní lázni nebo ho přidávat postupně, aby se vše dobře promíchalo.

Výsledný deodorant můžete uchovávat v kelímku od krému nebo mističce či uzavíratelné plastové krabičce. Ideálně v chladu. Nanášejte ho prsty v malém množství. Pokud v něm zůstanou drobné hrudky, pak ho stačí maličko nahřát a znovu promíchat.

Šternberk, Olomouc 2006

Křesťanské vtipy

Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve.

1Tes 4,16.

